

Kniha Daniel – sto štrnásť

Posledná generácia: Odhalenie prorockého naplnenia Ezechiela a zapečatenia 144 000

Jeff Pippenger
2024-03-03

Pokolenie, ktoré bolo svedkom príchodu tretieho beda 11. septembra 2001, je posledným pokolením dejín zeme. Miesto z Ezechiela, ktoré potvrdzuje túto pravdu, chápali mileriti ako priamo spojené s podobenstvom o desiatich pannách, a teda s druhou kapitolou Habakuka. V týchto dejinách videnie z druhej kapitoly Habakuka, ktoré už „nebude meškať“ a ktoré sa naplnilo 22. októbra 1844, predznamenávalo čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon v Spojených štátoch. No Ezechielovo proroctvo o videní, ktoré už nebude oddŕaľované, sa dokonale napĺňa v dejinách pečatenia sto štyridsaťštyritisíc, ktoré sa začalo príchodom tretieho beda 11. septembra 2001.

A zaznelo ku mne slovo Hospodinovo: Syn človeka, aké je to príslovie, ktoré máte v krajine Izraela a hovoríte: Dni sa vlečú a každé videnie vychádza navnivoč? Preto im povedz: Takto vraví Pán, Hospodin: Urobím koniec tomuto prísloviu a už ho nebudú používať ako príslovie v Izraeli; ale povedz im: Dni sú blízko a aj splnenie každého videnia. Lebo už nebude nijaké márne videnie ani lichotivé veštenie uprostred domu Izraela. Lebo ja som Hospodin: budem hovoriť, a slovo, ktoré poviem, sa splní; už sa nebude odkladať, lebo za vašich dní, ó, odbojný dome, vyslovím slovo a vykonám ho, vraví Pán, Hospodin. A opäť zaznelo ku mne slovo Hospodinovo: Syn človeka, hľa, dom Izraela hovorí: Videnie, ktoré tento vidí, je na mnohé dni, ktoré ešte len prídu, a prorokuje o časoch ďalekých. Preto im povedz: Takto vraví Pán, Hospodin: Nijaké moje slová sa už nebudú viac odkladať, ale slovo, ktoré som vyriekol, sa splní, vraví Pán, Hospodin. Ezechiel 12:21–28.

Všetci proroci hovoria o posledných dňoch a „márne videnie“ a „lichotivé veštenie“ „uprostred domu Izraela“ je napodobeninou neskorého dažďa, posolstvom „pokoj a bezpečnosť“, ktoré tvrdí, že „videnie, ktoré vidí, je na mnohé dni dopredu a prorokuje o časoch ďalekých“. Toto je „spor“ Habakuka, lebo tí, ktorí predkladajú „márne videnie“, odporujú „videniu, ktoré vidí“. Tvrdia, že „videnie, ktoré vidí, je na mnohé dni dopredu a prorokuje o časoch ďalekých“. Poslovie posolstva pokoja a bezpečnosti tvrdia: „dni sa predlžujú a každé videnie zlyháva“; veď napokon, nepredpovedal 18. júl 2020? Poslovie „márneho videnia“ sú Ezechielom označení aj v prvých dvoch veršoch tejto kapitoly.

I stalo sa ku mne slovo Hospodinovo: Syn človeka, bývaš uprostred domu spurného, ktorí majú oči, aby videli, a nevidia; majú uši, aby počuli, a nepočujú, lebo sú domom spurným. Ezechiel 12,1. 2.

Proroci všetci súhlasia jeden s druhým a všetci hovoria o posledných dňoch; a keď Kristus v dejinách svojej služby oslovil hašterivých Židov, citoval Izaiáša, aby označil tých hašterivých Židov, ktorí vtedy boli rozlučovaní s Bohom, ako tých, čo majú oči, aby videli, a predsa nevidia, a uši, aby počuli, a predsa nepočujú. Teraz, ako aj vtedy, Ezechiel oslovuje posmešných mužov

laodicejského adventizmu, hašterivých Židov našich dní, ktorí predkladajú posolstvo pokoja a bezpečnosti v opozícii voči posolstvu neskorého dažďa. Ježiš sa riadil pravidlami, ktoré vložil do svojho Slova, a preto aj jeho predpovede oslovujú posledné dni ešte konkrétnejšie než dni, v ktorých oslovil hašterivých Židov.

Preto im hovorím v podobenstvách, lebo hľadiac nevidia a počúvajúc nepočujú ani nerozumejú. A na nich sa napĺňa proroctvo Izaiáša, ktoré hovorí: Sluchom budete počúvať, a neporozumiete; a hľadiac budete hľadiet, a neuzriete. Lebo srdce tohto ľudu stuhlo, a ušami ťažko počujú, a svoje oči zatvorili, aby azda očami nevideli a ušami nepočuli a srdcom neporozumeli a neobrátili sa, a neuzdravil by som ich. Ale blahoslavené sú vaše oči, že vidia, a vaše uši, že počujú. Lebo veru vám hovorím, že mnohí proroci a spravodliví ľudia žiadali si vidieť to, čo vy vidíte, a nevideli, a počuť to, čo vy počujete, a nepočuli. Matúš 13:13–17.

Jav ľudu, ktorý počúva, a predsa nepočuje, a vidí, ale nevidí, je charakteristikou niekdajšieho Božieho ľudu, ktorý je v procese pominutia. Tento prorocký jav je naplnením Izaiášovho proroctva o takomto stave. Ako u všetkých prorokov, Izaiáš spolu s Kristom hovorí o posledných dňoch.

V roku, keď zomrel kráľ Uzzijáš, videl som aj Pána sedieť na tróne, vysokom a vyvýšenom, a lem jeho rúcha naplňal chrám. Nad ním stáli serafi: každý mal po šesť krídel; dvoma si zakrýval tvár, dvoma si zakrýval nohy a dvoma lietali. A volal jeden k druhému a hovoril: Svätý, svätý, svätý je Hospodin zástupov; celá zem je plná jeho slávy. A základy prahov sa zachveli od hlasu toho, ktorý volal, a dom sa naplnil dymom. Vtedy som povedal: Beda mi! Som stratený; lebo som muž nečistých pier a bývam uprostred ľudu nečistých pier, pretože moje oči videli Kráľa, Hospodina zástupov. Vtom priletel ku mne jeden zo serafov, v ruke mal žeravý uhlík, ktorý kliešťami vzal z oltára. Dotkol sa ním mojich úst a povedal: Hľa, toto sa dotklo tvojich pier; tvoja neprávosť je odňatá a tvoj hriech je očistený. Potom som počul hlas Pána, ktorý hovoril: Koho pošlem a kto pôjde za nás? A ja som povedal: Hľa, tu som, pošli mňa. A on povedal: Chod' a povedz tomuto ľudu: Počúvajte, ale nerozumejte; hľadajte, ale nepoznávajúte. Urob srdce tohto ľudu otupeným, jeho uši zaťaž a jeho oči zavri, aby nevidel svojimi očami a nepočul svojimi ušami a nerozumel svojím srdcom a neobrátil sa a nebol uzdravený. Izaiáš 6:1–10.

Izaiáš, Ezechiel i Kristus všetci predstavujú tých, ktorí sú pečatení v posledných dňoch, počas neskorého dažďa, keď sa vedie spor o pravé a falošné posolstvo neskorého dažďa, na naplnenie druhej kapitoly Habakuka. Podľa Ježiša v časovom období, keď sa to napĺňa, spravodliví „vidia“ podobenstvá, čo je symbol proroctva. „Múdri“ rozumejú prorockému posolstvu neskorého dažďa, ale tí, ktorých predstavujú hašteriví Židia, nevidia ani nepočujú, a podľa Ezechiela predkladajú posolstvo pokoja a bezpečnosti, pričom tvrdia, že naplnenie týchto predpovedí je ďaleko v budúcnosti. Nepopierajú predpovede; hašteriví Židia len ústami vyznávali predpoveď o prichádzajúcom Mesiášovi; no udalosť jednoducho presunuli do vzdialenej budúcnosti. Ježiš však vyslovil blahoslavenstvo nad tými, ktorí „vidia“ prorocké posolstvo svojej doby.

V Kristových dňoch to bolo posolstvo, ktoré prišlo pri Jeho krste, keď zostúpil Duch Svätý. Zostúpenie Ducha Svätého pri Jeho krste predznamenávalo zostúpenie anjela zo Zjavenia desať 11. augusta 1840. Božské zostúpenie v oboch dejinách označilo príchod posolstva prítomnej pravdy

pre onen vek; pre Ježiša to bolo posolstvo o Jeho smrti a zmŕtvychvstaní, ako to predstavoval Jeho krst. Pre milleritov to bolo posolstvo islamu prvého a druhého beda, ktoré potvrdilo skúšobné posolstvo časového proroctva. Obe tieto dejiny sa zhodujú s príchodom skúšobného posolstva neskorého dažďa 11. septembra 2001. Preto sestra Whiteová zaznamenáva nasledujúce:

„Všetky posolstvá dané v rokoch 1840–1844 majú byť teraz predkladané s mocou, lebo je mnoho ľudí, ktorí stratili svoju orientáciu. Tieto posolstvá majú ísť ku všetkým cirkvám.“

„Kristus povedal: ‚Blahoslavené sú vaše oči, že vidia; a vaše uši, že počujú. Lebo veru vám hovorím, že mnohí proroci a spravodliví muži túžili vidieť to, čo vy vidíte, a nevideli; a počuť to, čo vy počujete, a nepočuli‘ [Matúš 13,16. 17]. Blahoslavené sú oči, ktoré videli veci, ktoré boli videné v rokoch 1843 a 1844.“

„Posolstvo bolo dané. A pri opätovnom zvestovaní tohto posolstva by nemalo byť nijaké meškanie, lebo znamenia času sa naplňajú; záverečné dielo musí byť vykonané. Veľké dielo bude vykonané v krátkom čase. Onedlho bude na Božie ustanovenie dané posolstvo, ktoré prerastie v hlasné volanie. Potom Daniel povstane vo svojom údele, aby vydal svoje svedectvo.“

„Pozornosť našich cirkví musí byť prebudená. Stojíme na hraniciach najväčšej udalosti v dejinách sveta a satan nesmie mať moc nad Božím ľudom, aby ho uspával. Pápežstvo sa zjaví vo svojej moci. Všetci sa teraz musia prebudiť a skúmať Písma, lebo Boh zjaví svojim verným to, čo sa bude diať v poslednom čase. Slovo Pánovo má prísť k Jeho ľudu v moci....“

„Toto mi bolo predložené — že spíme a nepoznáme čas svojho navštívenia. Ale ak sa pokoríme pred Bohom a budeme Ho hľadať celým srdcom, dá sa nám nájsť.“ Manuscript Releases, zväzok 21, 436–438.

Posolstvo, ktoré bolo predobrazené posolstvom prítomnej pravdy Mesiáša v Kristových dejinách a posolstvom prítomnej pravdy rokov 1840 až 1844, ukazuje vpred na posledné dni, keď sa milleritské posolstvo opakuje. Tí v dejinách, ktorí sú predstavení ako neschopní „vidieť a počuť“, „nepoznajú čas svojho navštívenia“. Keď Izaiáš uvádza prvý odkaz na poslov falošného posolstva neskorého dažďa, ktorí vidia, ale nevidia, označuje čas, keď sa toto obdobie začína, obdobie, o ktorom sestra Whiteová povedala: „posolstvo z Božieho ustanovenia, ktoré vzrastie do hlasného volania.“ „Božie ustanovenie“ predstavuje určitý čas, keď malo posolstvo prísť, a v treťom verši šiestej kapitoly Izaiáša Izaiáš tento čas presne určuje.

A jeden volal k druhému a hovoril: Svätý, svätý, svätý je Hospodin zástupov; celá zem je plná jeho slávy. Izaiáš 6,3.

Sestra Whiteová uvádza, že keď anjeli volajú jeden k druhému: „Svätý, svätý, svätý“ v úryvku, kde Izaiáš predstavuje tých, ktorí majú oči, a vidia, ale nevidia, toto sa naplnilo 11. septembra 2001.

„Keď [anjeli] hľadajú do budúcnosti, keď bude celá zem naplnená Jeho slávou, víťazná pieseň chvály sa v ľúbeznom speve ozýva od jedného k druhému: ‚Svätý, svätý, svätý je Hospodin zástupov.‘ Sú úplne uspokojení oslavovať Boha; a v Jeho prítomnosti, pod úsmevom Jeho schválenia, netúžia po ničom viac. V nesení Jeho obrazu, v konaní Jeho služby a v uctievaní Ho je ich najvyššia túžba plne naplnená.“ Review and Herald, 22. december 1896.

Dňa 11. septembra 2001 sa začalo zapečaťovanie sto štyridsaťštyritisíc a neskorý dážď začal kropiť, a začala sa Habakukova rozprava, keď sa opakovalo podobenstvo o desiatich pannách. V tom bode sa Ezechielovo proroctvo dokonale naplnilo. Prorocké Slovo už viac nebude odkladané a pokolenie, ktoré bolo svedkom 11. septembra 2001, je posledným pokolením planéty Zem, lebo videnie na konci adventizmu oznamuje uzavretie doby milosti pri druhom príchode Krista. Druhý svedok tejto skutočnosti sa nachádza v Evanjeliu podľa Lukáša, v dvadsiatej prvej kapitole.

Veru vám hovorím: Toto pokolenie sa nepomíne, kým sa všetko nenaplní. Nebo a zem sa pomínú, ale moje slová sa nepomínú. Lukáš 21:32, 33.

V dvadsiatej prvej kapitole Lukášovho evanjelia Ježiš označuje poslednú generáciu dejín zeme. Práve podal prehľad postupných dejín od zničenia Jeruzalema v roku 70 až po milleritské dejiny. Potom vystupuje z rozprávania, v ktorom priamo označuje prorocké dejiny, a predkladá podobenstvo, ktoré jednoducho opakuje a rozširuje prorocké dejiny, ktoré predstavil. Takto poskytol dve vnútorné svedectvá o tom istom rozprávaní a napokon uzavrel tým, že označil, že „pokolenie“, ktoré bolo svedkom týchto udalostí, bude žiť až do Jeho návratu, čím v danom kontexte označil generáciu, ktorú predstavuje sto štyridsaťštyri tisíc.

Dejiny spečatenia sto štyridsaťštyritisíc sú dejinami poslednej generácie a oni neokúsia smrť, hoci žijú v čase, keď nebo i zem pomínú.

Ale deň Pánov príde ako zlodej v noci; v ten deň sa nebesia pomínú s veľkým rachotom a živly sa rozplynú v žeravej horúčave; aj zem a diela na nej budú spálené. Keď sa teda toto všetko rozpadne, akými ľuďmi máte byť vo všetkom svätom obcovaní a zbožnosti, očakávajúc a urýchlujúc príchod Božieho dňa, pre ktorý sa nebesia v ohni rozpadnú a živly sa roztopia v žeravej horúčave! 2 Petra 3:10–12.

Druhý príchod Krista bol znázornený pri Kristovom premenení.

„Mojžiš na vrchu premenenia bol svedkom Kristovho víťazstva nad hriechom a smrťou. Predstavoval tých, ktorí vyjdú z hrobu pri vzkriesení spravodlivých. Eliáš, ktorý bol vzatý do neba bez toho, aby okusil smrť, predstavoval tých, ktorí budú žiť na zemi pri Kristovom druhom príchode a ktorí budú „premenení razom, v okamihu, pri zatrúbení poslednej trúby“; keď „toto porušiteľné si musí obliecť neporušiteľnosť“ a „toto smrteľné si musí obliecť nesmrteľnosť“. 1 Korint'anom 15:51–53. Ježiš bol odetý svetlom neba, ako sa zjaví, keď príde „druhý raz, bez hriechu, na spasenie“. Lebo príde „v sláve svojho Otca so svätými anjelmi“. Hebrejom 9:28; Marek 8:38. Spasiteľovo zaslúbenie učeníkom sa teraz naplnilo. Na vrchu bolo budúce kráľovstvo slávy predstavené v zmenšenej podobe,—Kristus Kráľ, Mojžiš ako zástupca vzkriesených svätých a Eliáš ako zástupca tých, ktorí boli vzatí do neba.“ Túžba vekov, 421.

Eliáš, ktorý nezomrel, predstavuje stoštyridsaťštyritisíc, ktorí nezomrú, a Mojžiš predstavuje tých, ktorí zomrú. V posledných dňoch sú tieto dve triedy predstavené v siedmej kapitole Zjavenia ako stoštyridsaťštyritisíc a veľký zástup. Keď je v šiestej kapitole Zjavenia otvorená piata pečať, tým, ktorí boli zavraždení pápežstvom počas temného stredoveku, sú dané biele rúcha.

„A keď otvoril piatu pečať, videl som pod oltárom duše tých, ktorí boli pobití pre slovo Božie a pre svedectvo, ktoré zachovávali; a volali silným hlasom: Dokedy, Pane, svätý a pravdivý, nebudeš súdiť a pomstiť našu krv na tých, ktorí prebývajú na zemi? A každému z nich bolo dané biele rúcho [Boli vyhlásení za čistých a svätých]; a bolo im povedané, aby ešte krátky čas odpočívali, dokiaľ sa nedovíši počet ich spolusluhov a ich bratov, ktorí majú byť zabití tak ako oni“ [Zjavenie 6:9–11]. Tu boli Jánovi predstavené výjavy, ktoré neboli skutočnosťou, ale tým, čo bude v budúcom časovom období.“ Manuscript Releases, zväzok 20, 197.

Mučeníci sa pýtajú, kedy Boh pomstí ich zavraždenie. Mučeník mal vieru Ježišovu ešte predtým, ako bol zavraždený, lebo práve prejavenie tejto viery podnietilo pápežstvo, aby ho zavraždilo. Biele rúcha predstavujú Kristovu spravodlivosť, ale biele rúcha dané týmto dušiam, ktoré boli zavraždené, im boli dané až po ich mučeníckej smrti. Rúcha sú symbolom mučeníctva, nielen jednoducho Kristovej spravodlivosti. Mučeník má rúcho Kristovej spravodlivosti ešte predtým, ako je zavraždený. Veľkému zástupu v Zjavení sedem sú dané biele rúcha, a tým sú znázornení tí, ktorí zomrú počas nadchádzajúceho krviprelievania nedeľného zákona. Tak je teda stoštyridsaťštyri tisíc znázornených Eliášom a verní, ktorí umierajú v Pánovi, Mojžišom na vrchu premenenia.

Stoštyridsaťštyritisíc sú pokolením, ktoré nezomiera, a sú pokolením, o ktorom hovorí Kristus, že bude nažive, keď sa pominú nebo a zem, v dvadsiatej prvej kapitole Evanjelia podľa Lukáša.

V tomto štúdiu budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Abelova vražda bola prvým príkladom nepriateľstva, o ktorom Boh vyhlásil, že bude jestvovať medzi hadom a semenom ženy — medzi satanom a jeho poddanými a Kristom a jeho nasledovníkmi. Satan získal skrze hriech človeka vládu nad ľudským pokolením, ale Kristus im umožní zložiť jeho jarmo. Kedykoľvek sa duša vierou v Baránka Božieho zriekne služby hriechu, vzplanie satanov hnev. Abelov svätý život svedčil proti satanovmu tvrdeniu, že je pre človeka nemožné zachovávať Boží zákon. Keď Kain, podnietený duchom toho zlého, videl, že nemôže ovládať Abela, tak sa rozvášnil, že ho pripravil o život. A kdekoľvek sa nájdú takí, ktorí budú stáť na obranu spravodlivosti Božieho zákona, ten istý duch sa prejaví proti nim. Je to duch, ktorý počas všetkých vekov vztýčil kôl a rozhoreval hranicu pre Kristových učeníkov. No ukrutnosti nakopené na nasledovníka Ježiša podnecuje satan a jeho zástupy, pretože ho nemôžu prinútiť, aby sa podrobil ich moci. Je to zúrivosť porazeného nepriateľa. Každý Ježišov mučeník zomrel ako víťaz. Prorok hovorí: „Zvíťazili nad ním [,nad tým starým hadom, ktorý sa volá diabol a satan‘] pre Baránkovu krv a pre slovo svojho svedectva; a nemilovali svoj život až na smrť.“ Zjavenie 12,11.9.“ Patriarchovia a proroci, 77.